

Vitinium

V Mléčné dráze, na samém okraji ramene Persea, v gravitačním poli dvojplanety Mirax a Radox, se nachází donedávna neobydlený měsíc Sekra.

Ylem se na něm cestou domů ze Sluneční soustavy častokrát zastavil. Přírodní krásou tohoto měsíce byl natolik okouzlen, že dokonce uvažoval, že se sem přestěhuje a zřídí si tady svůj nový domov. Zdejší prostředí mu totiž svými rostlinnými a živočišnými druhy silně připomínalo Zemi. Avšak při své poslední návštěvě zjistil, že může být rád, že svůj nápad přestěhovat se sem, neuskutečnil. Obyvatelé vyspělejší planety Mirax totiž postupně začali svůj měsíc kolonizovat a ničit jeho přírodní krásy. Jednalo se jim především o jediné – vytěžit co nejvíce jeho nerostných surovin a převést je na Mirax, kde přírodní zdroje již docházely. Ylemovi to připomínalo doby, kdy se takto chovali lidé na Zemi. Nijak do rozhodnutí mateřské planety měsíce nemohl zasáhnout, a to ho mrzelo nejvíce. A tak své návštěvy zde omezil na minimum.

Jako houby po dešti se na Sekře rozrostla obydlí kolonizátorů, a jejich počet na měsíci neustále narůstal. S příchodem dělníků se tu objevili různí dobrodruhoví, kteří však neměli v plánu zbohatnout vlastním přičiněním, ale parazitovali na úkor poctivých organiků. Rovněž zde také byly otevřeny zábavné podniky se spoustou nabídek, jež lákaly dělníky, aby u nich utratily své těžce vydělané karandary (galaktické platidlo).

V jednom takovém podniku dlel při své poslední návštěvě Mléčné dráhy Ylem. Seděl u okna, popíjel regenerační nápoj a zamyšleně pozoroval, jak na protějším svahu čerpá obrovské čerpadlo vitinium, kapalinu připomínající ropu. Ne že by tady chtěl utrácet, nebo se pobavit, ale zašel sem čistě ze zvědavosti. Ze zamyšlení ho vytrhl rozhovor, který se odehrával u sousedního stolu. Seděli u něj totiž dva organici a dost hlasitě se bavili o tom, jak koupí v horách ložisko vitinia, vytěží ho a zbohatnou.

Ylem, oblast o které mluvili, velice dobře znal a věděl, že tam žádné ložisko vitinia není. Ještě chvíli neznámé organiky poslouchal a pak je oslovil.

„Promiňte, ale zaslechl jsem náhodou váš rozhovor a musím vás varovat. V těchto horách se žádné vitinium nenachází. Pokud vám někdo tvrdí opak, chce vás podvést.“

Oba organici vytřeštili na Ylema své obrovské oči.

„Kdo jste a proč posloucháte cizí hovory?“ obořil se na něj jeden z vyzáblých organiků.

„A koneckonců, jak můžete vědět, že tam žádné ložisko není?“

„Jsem Ylem, Hvězdný rytíř, a Sekru znám velice dobře. Z toho, co se zde děje nejsem nadšený a .....“

Ylem svoji řeč nedokončil, neboť jej v tu chvíli přerušil třetí, zavalitý organik, který přistoupil ke stolu. „Copak zde pohledávají Hvězdní rytíři? Pokud vím, tak tento měsíc ani jeho planety nejsou součástí SPOLEČENSTVÍ VESMÍRNÝCH SVĚTŮ, a Hvězdní rytíři tu nemají žádnou pravomoc. Nebo se snad mýlím, a je to jinak?“ Organik se na Ylema ušklíbl a posadil se na volnou židli.

„Snaží se nám namluvit, že v horách žádné vitinium není, a že se jedná o podvod,“ pronesl naštvane jeden z organiků.

„Ale prosím vás, já jsem vedl v těch horách geologický průzkum a osvědčení o ložisku jsem vám ukazoval. Ale jestli chcete raději věřit tady tomu,“ ukázal přes rameno prstem na Ylema, „prosím, rozejdeme se a já prodám ložisko někomu jinému. A vám radím,“ otočil se a napřáhl ruku se zdviženým prstem směrem k Ylemovi, „abyste si hleděl svého a nezasahoval tam, kde nemáte. Nebo si na vás v tom vašem ústředí budu stěžovat.“

Ylem si toho nevšímal a kývl hlavou směrem k oběma organikům. „Bylo mou povinností vás varovat, znám tento měsíc dokonale, a vím s naprostou jistotou, že tam žádné ložisko není. Ale dělejte, jak myslíte.“ S těmito slovy se otočil a vyšel ven na ulici. Ještě předtím než však opustil místnost, si tajně vyfotografoval celou skupinu organiků. Po návratu do své kosmické lodi, naskenoval fotografii do počítače a zadal vyhledávání osob. Po malé chvíli měl výsledky. První dva organiky počítač neznal, třetího však vyhodnotil jako hledaného podvodníka jménem Ludar z planety Oxa.

„A podívejme se,“ tiše hvízdal Ylem. „Spojím se s představiteli Oxy a vyžádám si jejich zplnomocnění, abych mohl Ludara zatknout a odvést ho na Oxu. Já ti dám, že zde nemám žádnou pravomoc,“ zaradoval se v duchu. Budu skupinu sledovat a ve vhodný okamžik zasáhnu.

Mezitím co je Ylem identifikoval na fotografiích, skupina tří organiků vyrazila směrem k blízkým horám. To Ludar hlavně spěchal, protože chtěl, aby byl obchod co nejdříve uzavřen a mohl i s výdělkem zmizet. Podvědomě totiž cítil, že pro něj Hvězdný rytíř představuje velké nebezpečí. A pospíchal i proto, že den předtím vylil do

malého jezírka veškeré zásoby vitinia, které se tu daly sehnat, a ty v něm věčně nevydrží.

Skupina rychlým tempem směřovala do hor a v bezpečné vzdálenosti je následoval Ylem. Když dorazili k jezírku, Ludar na něj pyšně ukázal. „Tak tady to máte. Čisté vitinium. No neříkal jsem vám, že tady ložisko je?“

Oba organici byli nadšením bez sebe. Oči jim radostně svítily a určitě se už viděli jako boháči. Bohatství je zaslepilo natolik, že si vůbec nevšimly, že po tmavé hladině plují desítky mrtvých ryb.

„Tak co,“ naléhal Ludar, „koupíte to?“ Oba organici jen mlčky přikývli a začali z kapes vytahovat balíčky karandarů. To zase svítily nadšením oči Ludarovi. Ylem celou scénu vpozvdálí pozoroval a rozhodl se právě nyní zakročit. Rázně vystoupil z křoví, ve kterém se skrýval a pronesl rozhodným hlasem. „Pomalů s tím obchodem. Copak vám není na tom jezírku nic nápadného?“ Oba organici zavrtěli hlavou.

„A co ty mrtvé ryby? Jak dlouho myslíte, že tu jsou? A proč asi uhynuli?“

„No proto, že je zde vitinium,“ odpověděl jeden z organiků a náhle se ťukl dlaní do čela. „To znamená, že vitinium bylo do jezírka nalito záměrně. Jen počkej, to si s tebou vyřídíme,“ otočil se rozhořčeně na Ludara.

„Není třeba, tady mám zplnomocnění k jeho zatčení a převezení na jeho rodnou planetu Oxu. Strašně tam po něm touží.“ Ludar byl tak překvapen, že při zatýkání nekladl žádný odpor a nechal se odvést zpátky do údolí. Tam již na něj čekal koráb strážců pořádku Oxy.

Oba organici pak Ylema doprovodili až k jeho hvězdoletu, a cestou mu mnohokrát děkovali za to, že jim zachránil jejich těžce vydělané úspory.

„Teď už víme, že Hvězdní rytíři jsou ochránci dobra. Rádi jsme tě poznali Yleme.“ S těmito slovy se s ním rozloučili.

Ylem s úsměvem nasedl do kabiny Orla. Odlétal odtud s pocitem dobře vykonané práce. Opět jednou pomohl tam, kde to bylo třeba.